

Coperta George Cattermole - Scribul (sec. XIX)

Concept grafic Vlad-Ionuț Musceleanu și Paul Winkler

DTP Vlad-Ionuț Musceleanu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
IOANID, GHEORGHIE
Disertație asupra adevărtei origine a limbei dako-romîne în
strînsâ afinitate ku limba pelasgo-elenikâ și asupra alfabetului
fonetikû în lokul celui radikalû / Ĝeorgie Ioanidû. - București :
Nobiscum Deus, 2021
ISBN 978-606-95176-6-6
811.135.1

Copyright 2021 © All rights reserved

Editura Nobiscum Deus

și

Asociația pentru Dezvoltare Durabilă "Zorile"

Printed in Romania

ĜEORGIE IOANIDÛ
Vechiû profesorû de limba Elenicâ
în Liceul de Sf. Sava

DISERTAȚIE
asupra
adevârtei origine a limbei
DAKO-ROMÎNE
în strînsâ afinitate ku limba
PELASGO-ELENIKÂ
și asupra alfabetului fonetikû
în lokul celui radikalû

NOBISCUM DEUS

DISERTAȚIE

Asupra adevăratei origine (originalității) a limbei Dako-Române în strînsă afinitate cu limba Pelasgo-Elenikă și asupra Alfabetului Fonetikū în lokul celui Radikalū, pre-kumū și puținū ceva asupra Iustrukției publice.

”În kursul okupării mele de skrierea Dixionarului Eleno-Romînu m’amū konvins despre o intimă afinitate între limba Dako-Romîna și cea Elenikă atît din oare-kare mulțime de ziceri Elenice usate în țara Dako-Romîna (unele în sate mai mult de kît în orașe) ku semnifikațiile lor nu numai proprii ci și figurate sau metaleptice, prekît și din terminațiile lor originale sau prototipe, prekum și din idiome, kîar explikîndu-se zicerile în propriile lor semnifikații, spre exemplu exemplu «τὶ τοῦτο πρὸς ἐμῆνο ποιεῖ»; ce are a face aceasta ku aceea? Despre ziceri se poate inkredința orî-cine dintr’unū Vocabularū, ce va urma, de cele adunate atît în kursul skrierei Dixionarului (într’însul kîar fiind însemnatū la fie-kare asemenea zicere, kâ de aci provine cea Romîna), prekum și mai în urmā, kît amū mai putut bāga de seamā. Dintr’aceste ziceri Eleno-Romîne unele nu există în limba Latinā, prekum se va vedea în următorul Vokabularū, ka sâ zicem, kâ provin toate de akolo, ka altele, dovadā neîndoioasā, kâ limba Dacicā a fost konstituitā dupe vekii istorici ku multe sekole mai ’nainte de kolonisația Romanā; kâci Istoria ne zice, kâ ku mai mult de kît zece sekole mai ’nainte de era mîntuirei Pelasgiū în numărū foarte mare de miū aū venit din fundul marei Asiei (poate și din Indii ku sanskrita), și s’au kolonizat statornicindu-se mai întii în Tracia, koplesînd toate părțile acelea, apoi trecînd și dinkoaci de Istru (Dunāre) aū konstituit națiile Dacilor și Geților, înzestrîndu-le ku limba lor. Apoi dupe mai multe sekole iarāși kolonisîndu-se kîte puținū spre Sudū aū populat Macedonia, Tesalia, Epirul, Beoția și cele-l-alte provinții de p’înprejur ale Eladei, prekum și Peloponesul dupe

mărturisirea lui Erodotū și Tucididū, inkā și insulele Egeului Pelagū, și kîar țermii Asiei mici, populîndu-se tot de o dată și dintr’alte părți ale Asiei și din Egiptū; apoi de aci s’au transferat Elenii și în Italia formînd marea Elada. Iar providențiala și fericita kolonisație a Romanilor în Dacia de Traianū s’a efektuat dupe era mîntuirei la anul 106. Eū la începutū nekunoscînd această originalitate amū dat ku sokoteala, kâ această afinitate a provenit din kolonisarea remășișilor de Eleni din Asia mikā supuși Perșilor, aduși în partea lokulu de Darie fiul lui Istapū în nenorocita sa expediție kontra Dako-Geților pe la anul 500 mai ’nainte de Hristosū, pe kînd stabilirea Pelasgilor a fost efektuatā ku mai mult de o zecime de sekole mai ’nainte de expediția lui Darie; dar și kolonisarea acestor din urmā Asieni Eleni aū kontribuit nu puțin în afinitatea limbei; prekum limba Dako-Romîna s’a altoit ku cea Elinicā și pe vremea lui Alexandru cel mare ku 460 și mai bine de ani mai ’nainte de Traianū, kare înfrîngînd pe Sarmesū împăratul Dacilor a kolonizat în țara lor Greci, kare și aceștia aū naționalizat limba lor akolo. Apoi prea fericita kolonizare a Romanilor de subt Traianū a fost o providențială favoare pentru Dacia, fiind din aceeași originā, spre a profita din această altoire în progresū nu numai în privința limbei ci și în a științelor și a civilizației în genere; acestū însă profitū în raport cu limba ar fi mult mai simțitū în folosū, daka pāzînd kumpātul și māsura (naturalele base ale binelui în genere) nu ne amū abate în streine dialectisme și vorbe și idiome neînțelese, kare fak oare-kare depārtare din usū, și formēzā limba desgustoasā și neplăcutā auzulu, organulu înțelegerei, kare este kalea cunoștințelor, și produce același desgustū, ka și în mînkare; și aceasta face asemenea a nu se priimi spre mistuire, oprînd hrânirea și reproducția cerutā de naturā, prekum în kreșterea korporalā, așa și în sporirea cunoștințelor; adikā în lok de terminația originalā de «orū» a întrebuița pe cea de «ore» spre exemplu: ziditore, oratore, în locū de ziditorū, oratorū ka «δομήτωρ, ρήτωρ», și altele, ka «programū și sistemū» în lokū de programā și sistemā din

«πρόγραμμα și σύστημα» dupe modelul lui «patimâ din πάθημα», «aġiasmâ din ἀγίασμα» și altele, și «analisâ și basâ» în lokū de «analisū și basū» din «ἀνάλυσις și βάσις», ka «harū» din «χάρις», prekum și toate cele-l-alte ku terminația de ις, fâkîndu-se neutre dupe semnifikație; nu mai puțin abaterere de la usū și originalitate se face și în zicerile «periodâ și metodâ» în lokū de «periodū și metodū», ka «sinodū și prohodū» din «σύνοδος și πρόδος», așa și «περίοδος și μέθοδος», fiind regulatū, ka cele terminate în Elinește în ος, în Romînește sâ se termine în u, iar nu în â, această terminație fiind mârġinitâ numai în cele derivate din ziceri Elenice terminate în α, sau η, ka «πάθημα, patimâ», și «τιμή, stimâ», și «ποθή, poftâ»; kâcî alt-mintrelea ar fi să zicem și sinodâ și prohodâ, iar nu sinodū și prohodū; așa și substantivele abstrakte terminate în «iune» dupe usū și originâ trebuie sâ se termine în «cîune» dupe terminația elenikâ «σύνη», ka plekâcîune, înkinâcîune și alt; iar nu în iune fârâ «ci» ka konsiderațiune și organizațiune, kare pe lîngâ abaterea de la usū și originalul modelū prelungeste zicerea, și aceasta caracterizâ o limbâ nekultâ, și desgustâ auzul dupe zisa kritikuluī Dionisie Alekarnaseanul «Μηκυνόμενοι αἱ λέξεις πάνυ προσίστανται ταῖς ἀκοαῖς (prelungindu-se zicerile împovârează prea mult auzul)» în vreme ce asemenea substantive se kuvine a se termina în «ie» dupe terminația elenikâ «ία» ka «φιλία (amicie)» konsiderație și organizație în mai skurtū și mai plâkutū; și mai 'nainte de toate trebuie a respekta terminațiile sankționate de usū; kâcî și opinia întîilor inițiatori în komponere de ġramatikâ și regulare de limbâ Eleni a fost «τὴν χρῆσιν διωκτέον (trebuie sâ vînâm usul)»".

DESPRE ALFABETŪ

«Grație se datorează onorabilei Akademii Romîne, kâ, de și kam tîrziū, dar totuși mai bine dekît nicî o datâ, a adoptat alfabetul fonetikū în lokul celui radikalū, kare ku mirare și ku neputință de domirire s'a adoptat ku preferință în lokul celui fonetikū de onorabila Eforie a șkoalelor de p'atuncî, kînd a fost întokmitâ o komisie din vekî și puținî noi profesori, kare în majoritate de îndoitū numârū din vekii profesori a opinat adoptarea alfabetuluī fonetikū, prin kare se evitâ simțite absurditâți ale alfabetuluī radikalū; kâcî literele (fiind în genere portretele sunetelor) alfabetuluī Latinū nefiind suficiente a exprima toate sunetele limbei Dako-Romîne a trebuit, în mârġinirea literelor alfabetuluī, sâ se împliniaskâ lipsa prin oare-kare semne, ad. sedile, punkte și semne de skurtare și cirkonflexe, întrebuițate dupe unū dreptū kuvîntū, iar nu prin litere întregi, prekum este ch și gh, ca sâ înlokuīaskâ pe k și r înainte de e și i, întrebuițînd întreaġâ litera h, în lokū de unū semnū, asemenea ka kînd citind o karte amū pune o altâ karte de semnū însemnâtorū, pînâ la ce foae amū citit, în vreme ce în lokul lui ch este suficientâ litera k elenikâ originalâ adoptatâ și în alfabetul Latinū, remîind «c» ku propria sa pronunție de «q» slavonū, fârâ a înlokui nicî o datâ pe k; iar în lokul lui gh, ka ġ sâ se pronunțe ka r, iar nu dupe propria sa pronunție de r, este destulū a se însemna ku unū punctū d'asupraî ġ, ne putîndu-se însemna ku o sedilâ de desubt ka ț și ș din kausa lungimeī koadei. Dar ce vom zice despre đ în lokū de z, ka sâ arâtâm în unele ziceri derivația lor din limba Latinâ, ka đeū în lokū de zeū, ka derivatâ din deus (ku toate kâ zeū este din originalul nostru elenikū Ζεύς), pretinzîndu-se a se putea kunoaște derivația tutulor zicerilor, ka sâ nemerim, a fi ortografia radikalâ exaktâ, și aceasta nefiind ku putință, (prekum s'a vâzut kîar în unele skrise ale korifeilor radicalismuluī) provine dintr'aceasta a se skri ka de modâ đ în lokū de z, adikâ đarđavatū, pîndarū,